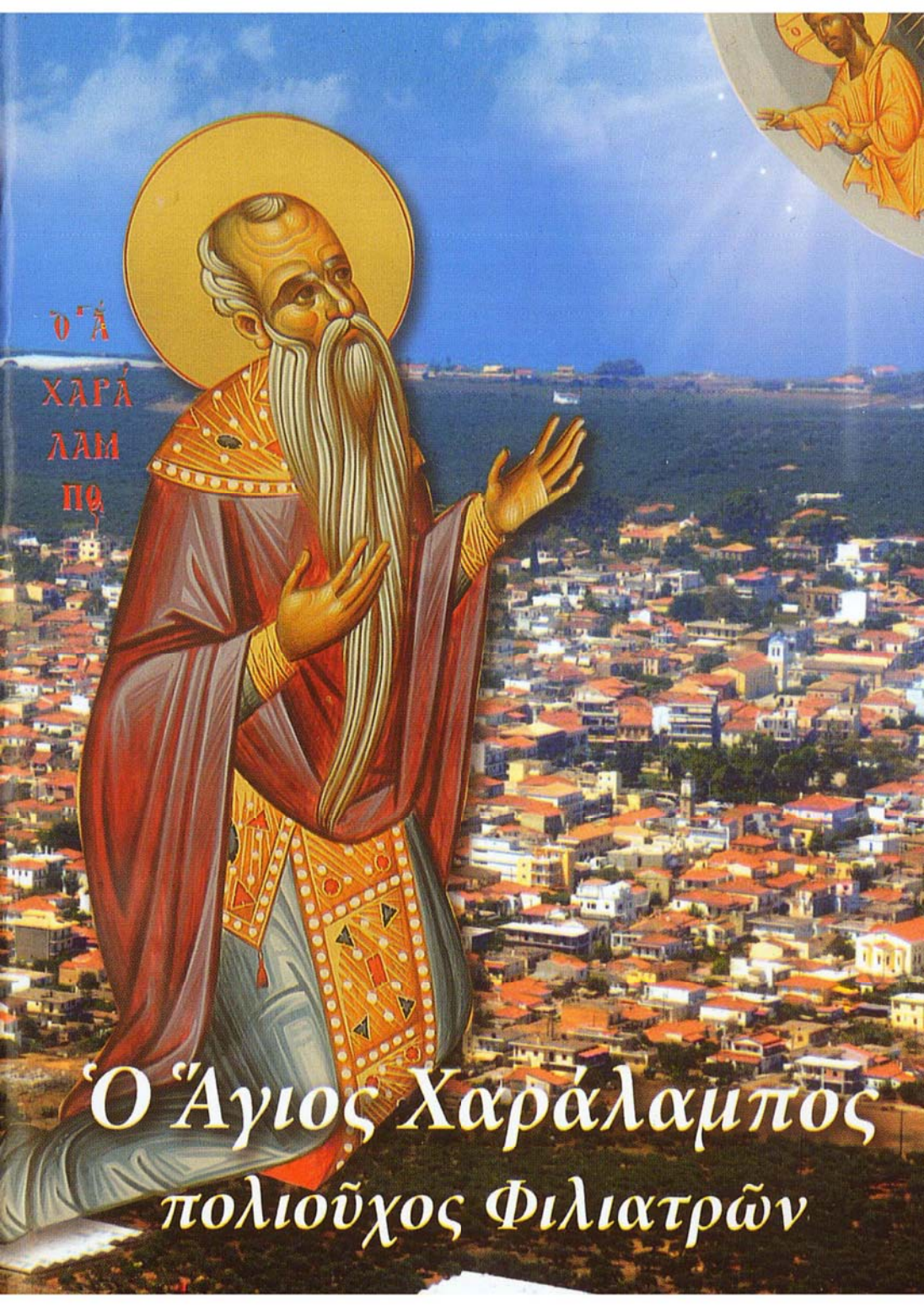

Ο
ΧΑΡΑ
ΛΑΜ
ΠΟΣ

Ο Άγιος Χαράλαμπος
πολιοῦχος Φιλιατρῶν

Ἅγιος Χαραλάμπος πολιοῦχος Φιλιατρῶν

Ἔκδοσις
Ἰ. Ν. Εἰσοδίων Θεοτόκου
(Ἀγίου Χαραλάμπους) Φιλιατρῶν

ΑΓΙΟΥ ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥΣ

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Ως στῦλος ἀκλόνητος, τῆς Ἐκκλησίας Χριστοῦ, καὶ λύχνος ἀείρωτος τῆς οἰκουμένης σοφρέ, ἐδείχθης Χαράλαμπες, ἔλαμψας ἐν τῷ κόσμῳ, διὰ τοῦ μαρτυρίου, ἔλυσας τῶν εἰδώλων, τὴν σκοτόμαιναν μάκαρ' διὸ ἐν παρρησίᾳ Χριστῷ, πρέσβευε σωθῆναι ἡμᾶς.

Ἀπολυτίκιον ἐπὶ τῷ θαύματι τοῦ Ἁγίου.

Ἦχος γ'. Θείας πίστεως.

Χαίρει σήμερον, Ἑράνη πᾶσα, μνημονεύουσα εὐεργεσίας, ἣν ἐποίησας πάλαι, Χαράλαμπες. Καί γάρ τῶν παίδων αὐτῆς ζῶν ἔσωσας, καὶ πολεμίων μανίαν ἀπέτρεψας, Μάρτυς ἔνδοξε Χριστόν τόν Θεόν ἰκέτευε, δωρήσασθαι πᾶσι τό μέγα ἔλεος.

Κοντάκιον. Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Θησαυρὸν πολύτιμον ἡ Ἐκκλησία, τὴν σὴν χάραν κέκτηται, Ἱερομάρτυς Ἀθλητά, τροπαιοφόρε Χαράλαμπες' διὸ καὶ χαίρει τὸν Κτίστην δοξάζουσα.

Ο ΒΙΟΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥΣ

Ο θαυματουργός Άγιος καί Τερομάρτυρας Χαράλαμπος, γεννήθηκε στή Μαγνησία τῆς Μ. Ἀσίας, περίπου τό 90 μ.Χ., ἀπό γονεῖς εὐσεβεῖς, πού πίστευαν στό Χριστό. Ἀπό μικρός ἦταν φωτεινό παράδειγμα συνετῆς καί σώφρονος ζωῆς. Ἡ πίστιν του στό Χριστό ἦταν φλογερή καί ἡ ἐπιθυμία του, νά βοηθήσει τούς Χριστιανούς καί τούς εἰδωλολάτρεις, νά σωθοῦνε, μεγάλη. Δέν μπορούσε νά ἡσυχάσει, ὅταν σκεφτόταν ὅτι ὑπάρχουν ἄνθρωποι μακριά ἀπό τό Χριστό καί τί σωτηρία.

Ἐτσι ἔγινε ἱερέας περί τό 130 μ.Χ. Ἡ ζωή του ἦταν μιά συνεχῆς ὑπηρεσία ἀφοσίωσης στό Χριστό καί ἀγάπης πρὸς τόν πλησίον. Ἀεικίνητος, ἐνεργητικός, ἐργαζόταν νύκτα καί ἡμέρα στό ἔργο τῆς διακονίας μέσα στήν Ἐκκλησία. Ἄνθρωπος προσευχῆς, λειτουργός ζηλωτής μέ κατάνυξη καί εὐλάβεια ὑπηρετοῦσε τό Θεό καί μέ αὐταπάρνηση ἀγωνιζόταν νά ἀποσπάσει τούς ἀνθρώπους ἀπό τήν εἰδωλολατρική πλάνη καί νά ὀδηγεῖ στήν τελειότητα τούς πιστούς. Μπροστά σέ Χριστιανούς καί εἰδωλολάτρεις ἐκφωνοῦσε τά φλογερά κηρύγματά του. Καίτοι σ' ὅλην του τί

μακρά ζωή έγιναν πολλοί διωγμοί τῶν Χριστιανῶν καί αὐτός ποθοῦσε τό μαρτύριο, καί δέν ἐλάμβανε κανένα μέτρο, ἐν τούτοις ἐπέζησε μέχρι τά 113 του χρόνια, διότι ὁ Θεός τόν ἐφύλαττε γι' ἀργότερα.

Τό μαρτύριο τοῦ Ἀγίου

Όταν ξέσπασε διωγμός ἐναντίον τῶν Χριστιανῶν, στά χρόνια τοῦ Σεπτιμίου Σεβήρου, κάποια πνευματικά τέκνα τοῦ ἁγίου Χαράλαμπους προσπάθησαν νά τόν πείσουν νά φύγει, γιά νά μή συλληφθεῖ. Ἐκεῖνος, φυσικά, ἀρνήθηκε, γιατί εἶναι ἀδύνατο στόν καλό ποιμένα νά ἐγκαταλείψει τό ποίμνιό του τήν ὥρα τοῦ κινδύνου καί γιατί ἦταν ἑτοιμος κάθε στιγμή γιά τήν ὁμολογία καί τό μαρτύριο.

Τό 198 μ.Χ. ὁ ἑπαρχος Λουκιανός ἔφερε μπροστά του τό Χαράλαμπο καί τόν ἀπειλῆσε ὅτι θά τόν βασάνιζε πολύ σκληρά, γιά νά ἀρνηθεῖ τό Χριστό.

—Ἀκουσε γερο-Χαράλαμπε, τοῦ λέει βλοσυρά. Σέβομαι τά 113 σου χρόνια, γι' αὐτό δέ διέταξα νά σέ συλλάβουν ἀμέσως. Θέλω νά πάψεις νά προκαλεῖς μέ τά κηρύγματά σου, γιατί θά μετανιώσεις πικρά. Γιά νά μή σέ βασανίσω καί γιά νά μή σέ θανατώσω, θέλω νά θυσιάσεις στά

ὁ ἄγιος χαράλαμπος ἐμπροσθεν
τοῦ ἡγεμόνος λουκιάνοῦ

ΔΕΙΞΗ
ΧΑΡ. ΧΑΤΣΟΠΟΥΛΟΥ

εἶδωλά μας, στούς θεούς μας, που ἔναι ἀληθινοί.

— Δέ μέ φοβίζουν, ἔπαρχε, οἱ ἀπειλές σου. Τό ξέρεις πώς οἱ χριστιανοί δέ φοβοῦνται τό θάνατο. Κι ἐγώ δέν τόν φοβᾶμαι πού εἶμαι 113 ἐτῶν. Τόν περιμένω χωρίς καμιά ἀγωνία!

— Μά θά ἔχεις ἓνα πολύ σκληρό θάνατο ἀπό μένα.

— Ἐμεῖς οἱ χριστιανοί, εἴμαστε ἐξοικειωμένοι μέ τούς ἀγῶνες καί τούς πολέμους, ὅπως οἱ γενναῖοι στρατιῶτες δέν ἐπιθυμοῦν τόν ἥσυχο θάνατο στό κρεβάτι, ἀλλά τόν δοξασμένο τῆς μάχης. Σέ μένα ὑπάρχουν τά γηρατεία, ἀλλά νά μάθετε καλά ὅτι στούς δικούς μας ἀγῶνες τό πᾶν εἶναι ἡ ψυχή, ἡ ἀποφασιστικότητα, ἡ αὐταπάρνηση. Αὐτά δέν πέφτουν μέ τήν ἡλικία, ἀλλά μένουν πάντοτε ἀνθηρά καί νέα. Ἀμφιβάλλεις, ἔπαρχε; Δοκίμασε. Καί θά δεῖς ὅτι μέ τή χάρη τοῦ Κυρίου μου Ἰησοῦ Χριστοῦ θά κουρασθοῦν οἱ ἀκμαῖοι δῆμοί σου, χωρίς ὁ ἱερέας Χαράλαμπος νά ζητήσῃ τήν ἐπιείκειά σου.

Ἐκνευρισμένος ἀπό τά λόγια αὐτά ὁ ἔπαρχος, διατάζει καί τόν γδέρνουν ζωντανό. Αὐτός, ὅμως, ἀντί νά σπαράζει ἀπό τόν πόνο, δοξολογοῦσε τό Θεό γιά τήν ἀντοχή πού τοῦ ἔδινε. Ο Λουκιανός ἐξοργίστηκε καί παίρνοντας ὁ ἴδιος σιδερένια νύχια, προσπάθησε νά πληγώσει τό σῶμα τοῦ

ὁ ἅγιος χαράλαμπος σπαραττόμενος
τὰς σάρκας με χειρῶν

ὁ ἅγιος χαράλαμπος

ἀγίου καί ὡς ἐκ θαύματος, τά χέρια του κόπηκαν καί ἔμειναν κρεμασμένα πάνω στό σῶμα τοῦ ἀγίου, ὁ ὁποῖος ὥστόσο παρακάλεσε τό Θεό νά ἀποκαταστήσει τήν ἀρτιμέλεια τοῦ ἑπαρχοῦ. Τότε οἱ δύο δῆμιοι καί τρεῖς γυναῖκες, πού ἦταν ἐκεῖ, βλέποντας τό θαῦμα πίστεψαν στόν ἀληθινό Θεό. Ὁ ἑπαρχος θύμωσε καί διέταξε νά τούς ἀποκεφαλίσουν.

Τά ἀπαίσια βασανιστήρια συνεχίζονται. Ἀλλά καί τά θαυμαστά γεγονότα πού ἐνεργοῦνται φέρνουν σέ ἀμνηχανία τούς δημίους καί καταπλήσσουν τούς θεατές. Οἱ χειράγρες στομώνονται, ὁ θηριώδης δούκας πού σάν θηρίο ὁρμᾷ νά ξεσκίσει τίς σάρκες τοῦ Μάρτυρος βλέπει ἔντρομος τά χέρια του κομμένα ἀπό τούς ἀγκῶνες νά κρέμονται ἀπό τό σῶμα τοῦ Ἀγίου. Ὁ θρασύς ἡγεμόνας, πού φτύνει τόν σεπτό γέροντα, ταπεινώνεται καθῶς στράβωσε ὁ λαϊμός του καί τό πρόσωπό του γύρισε πρὸς τήν πλάτη του.

Οἱ ἰσχυροί ταπεινώνονται μπροστά στή δύναμη τοῦ Θεοῦ καί ἐκλιπαροῦν τή θεραπεία τους. Ὁ λαός θαυμάζει καί πολλοί πιστεύουν στό Χριστό. Ὁ ἀνεξίκακος Ἅγιος προσεύχεται γιά τή θεραπεία τῶν διωκτῶν του καί εἰσακούεται ἀπό τό Θεό. Μετά ἀπ' αὐτά καί ὑπό τήν πίεση τοῦ

ὁ ἅγιος χαράλαμπος καίεται
ἐπὶ πυρᾶς

ὁ ἅγιος χαράλαμπος

λαοῦ ὁ ἡγεμόνας ἀναγκάστηκε νά τόν ἀφήσει ἐλεύθερο καί νά σταματήσει τό διωγμό.

Ἐνώπιον τοῦ αὐτοκράτορος - Νέα μαρτύρια

Λίγο ἀργότερα ἐπισκέπτεται τήν Ἀντιόχεια ὁ αὐτοκράτορας Σεπτίμιος Σεβῆρος. Ἐκεῖ ἐνημερώνεται ἀπό τόν Λουκιανό γιά τά σχετικά μέ τόν Ἅγιο Χαράλαμπο γεγονότα καί διατάζει νά τόν φέρουν μπροστά του. Πήγανε οἱ στρατιῶτες καί μέ πολλή σκληρότητα καί ἀσπλαχνία μπήξανε καρφιά στό σῶμα τοῦ Μάρτυρος. Κατόπιν τόν δέσανε ἀπό τή μεγάλη γενειάδα του καί τόν τραβούσανε ἀλύπτητα οἱ ἀπάνθρωποι, χωρίς καθόλου νά σκεφθοῦν τά βαθειά γεράματά του.

Προσπάθησε ὁ Αὐτοκράτορας μέ τή φιλοσοφική του δεινότητα νά πείσει τόν Ἅγιο νά ἀρνηθεῖ τό Χριστό. Ὅμως ἐκεῖνος μέ τά ἀτράνταχτα ἐπιχειρήματα πού τοῦ ἔδινε ἡ πίστι καί ἡ γνώση τῆς Ἁγίας Γραφῆς τόν ἀπεστόμωσε.

Τότε ὁ βασιλεὺς ἐξεμάνη. Διέταξε νά τοῦ συντρίψουν μέ πέτρες τό στόμα, νά τόν κάψουν μέ λαμπάδες, νά τόν ρίξουν στή φωτιά. Τίποτε ἀπ' αὐτά δέν ἄγγιξε τόν Ἅγιο. Ἀντίθετα ὁ

ὁ ἄγιος χαράλαμπος παραδίδοι το
πνεῦμα πρό τῆς αποτομῆς τῆς
κεφαλῆς αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ ἀηγίου

ἀσεβής αὐτοκράτορας βρέθηκε μετέωρος, σάν νά κρεμόταν ἀπ' τόν οὐρανό, περιδεής νά ἱκετεύει τόν μάρτυρα τοῦ Χριστοῦ νά τόν σώσει.

Ταπεινωμένος ἡσύχασε γιά λίγες ἡμέρες. Στό μεταξύ ὁ Ἅγιος μίλησε γιά τόν Χριστό καί γιά τόν Παράδεισο στήν κόρη τοῦ βασιλέως, τή Γαλήνη, πού ἔγινε χριστιανή.

Τό μαρτυρικό τέλος του

Ὁ Σεβῆρος καί πάλι διέταξε ταπεινώσεις καί βασανιστήρια γιά τόν ἀθλητή τοῦ Κυρίου καί τελικά ἀπεφάσισε νά τόν ἀποκεφαλίσουν. Πρὶν προλάβει τό ξίφος τοῦ δημίου ν' ἀγγίξει πάνω του, ἡ ἀγνή καί ἀγία ψυχὴ του ἐγκατέλειψε τό ἀσθενικό καί ταλαιπωρημένο σῶμα του καί ἀνέβηκε στόν οὐρανό γιά νά λάβει ἀπό τό χέρι τοῦ ἀγωνοθέτου Κυρίου τόν στέφανο τῆς δόξης.

Τό ἀγιασμένο μαρτυρικό του λείψανο ἐνταφίασε μέ πολλή εὐλάβεια ἡ βασιλοπούλα Γαλήνη μέσα σέ χρυσή θήκη, ἀφοῦ τοῦ ἔβαλε πολύτιμα μῦρα καί ἀρώματα. Κατόπιν τό Ἅγιο καί πανσεβάσιμο λείψανο τοῦ ἐνδόξου Ἱερομάρτυρος Χαραλάμπους, μοιράστηκε χάριν εὐλαβείας σέ πολλά μέρη τῆς ἀπανταχοῦ Ὁρθοδοξίας. Ὑπάρχουν καί σήμερα σέ πολλούς

Ναούς καί Μοναστήρια τεμάχια λειψάνων τοῦ Ἁγίου Χαράλαμπος. Ἡ Ἁγία καί πάντιμος Κάρα του βρίσκεται στά Μετέωρα τῆς Θεσσαλίας, στό Μοναστήρι τοῦ Ἁγίου Πρωτομάρτυρος Στεφάνου. Ἀπότμημα τῶν ἁγίων λειψάνων του φυλάσσεται καί στόν Ἱερό Ναό Εἰσοδίων Θεοτόκου Φιλιατρῶν, ὅπου καί ἡ θαυματουργός ἱερά Εἰκόνα του.

Ὁ Ἅγιος Χαράλαμπος ἔλαβε τή ιδιαίτερη χάρη ἀπό τό Θεό νά ἐπιτελεῖ παράδοξα καί ἐκπληκτικά θαύματα καί μετά τό μαρτυρικό του τέλος, ἀνταποκρινόμενος στά αἰτήματα τῶν εὐλαβῶν ἱκετῶν καί προσκυνητῶν του. Ἰδίως φυλάσσει τούς ἀνθρώπους ἀπό τίς λοιμικές νόσους καί κυρίως ἀπό τήν φοβερή ἀρρώστια τῆς πανώλους.

Ἡ Ἐκκλησία γιορτάζει τή μνήμη του στίς 10 Φεβρουαρίου. Ἡ Ἱερά Μητρόπολή μας λαμπρῶς πανηγυρίζει τήν ἡμέρα αὐτή μέ ἐπίκεντρο τήν πόλη τῶν Φιλιατρῶν, ὅπου κάθε χρόνο συρρέει πλῆθος κόσμου ἀπό ὅλη τήν Ἑλλάδα γιά νά προσκυνήσει τήν Ἱερά Εἰκόνα του καί νά καταθέσει τήν ἱκεσία, τήν εὐχαριστία καί τήν εὐλάβειά του.

Ο ΑΓΙΟΣ ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΦΙΛΙΑΤΡΑ

Ἡ πόλις τῶν Φιλιατρῶν συνδέεται ἀπὸ πολὺ παλιά μὲ τὸν Ἅγιο Χαράλαμπο. Πολλές φορές ἡ ἱστορική καὶ περιώνυμη αὐτὴ πόλη τῆς Τριφυλίας ἀπήλαυσε τὴν σωστικὴ ἐπέμβαση τοῦ θαυματουργοῦ Ἀγίου καὶ μὲ εὐγνωμοσύνη μαρτυρεῖ τὴν ἀπαλλαγὴ τῆς ἀπὸ νόσους, κινδύνους καὶ περιστάσεις χάρις στὴν προστασία τοῦ ἐφόρου καὶ πολιούχου τῆς Ἀγίου Χαραλάμπους.

Ἡ ἱστορική μνήμη διέσωσε μερικά τέτοια θαυμαστά γεγονότα:

Τό 1686 μ.Χ. ἡ φοβερὴ ἐπιδημία τῆς πανώλους (πανούκλας) ἐνέσκηψε στα Φιλιατρά. Ἡ πόλη σώζεται μὲ θαῦμα τοῦ Ἀγίου Χαραλάμπους.

Τό 1788-1790 μ.Χ. καί πάλι ἐμφανίζεται ἡ πανώλη. Ξανά ἡ θανατηφόρος λοιμώδης νόσος ὑποχωρεῖ μὲ θαυμαστή ἐπέμβαση τοῦ Ἀγίου.

Τό 1812 μ.Χ. ἡ ἴδια τρομερὴ ἀσθένεια θέριζε τὰ Φιλιατρά. Τό θανατικὸ σταμάτησε μὲ τὴν ἄφιξη τῆς ἱερᾶς εἰκόνης τοῦ Ἀγίου Χαραλάμπους. Ἡ

ἐφέστιος Εἰκόνα ἀναγράφει «1812 χεῖρ Ἰωάννου
μ(οναχοῦ) εἰκονογράφου» καί παριστᾷ τόν
Ἅγιο ὡς γονυπετῇ Γέροντα δεόμενο πρό τοῦ
Σωτῆρος Χριστοῦ καί ἐνεργοποιοῦντα τή θεία
Χάρη Του, ἡ ὁποία σάν κεραυνός πλήττει μία
ἀπαίσια καί ἀποκρουστική γυναικεία μορφή -
προσωποποίηση τῆς πανώλους.

Τό 1873 μ.Χ. πάλι ἡ τρομερή ἀρρώστια
ἀπειλεῖ τήν πόλιν. Τήν 29η Νοεμβρίου, μετά ἀπό
τριήμερη νηστεία ὅλου τοῦ λαοῦ τῆς πόλεως,
γίνεται πάνδημη λιτανεία τῆς Ἱερᾶς Εἰκόνης καί
τῶν ἱερῶν λειψάνων τοῦ Ἀγίου, πού μετέφερε
στά Φιλιατρά ὁ καταγόμενος ἀπό τήν οἰκογένεια
Βλαστοῦ Πρωτοσύγκελλος τότε τῆς Μητροπόλεως
Νικομηδείας τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. Ἡ πανούκλα
σταμάτησε. Καί πάλι ὁ Ἅγιος ἔσωσε τήν πόλιν του.

Τό 1918 ἡ ἐπιδημία τῆς ἰσπανικῆς γρίππης
ἔκανε θραύση στά Φιλιατρά. Μόνο τόν Νοέμβριο
τοῦ ἔτους αὐτοῦ πέθαναν 120 ἄνθρωποι. Μετά
τήν περιφορά τῆς Εἰκόνης τοῦ Ἀγίου τήν 10η
Φεβρουαρίου κανένα νέο κρούσμα γρίππης δέν
παρουσιάσθηκε.

Η ΘΑΥΜΑΣΤΗ ΔΙΑΣΩΣΗ ΤΗΣ ΠΟΛΕΩΣ

Τό πιο γνωστό θαῦμα τοῦ Ἁγίου Χαραλάμ-
πους στά Φιλιατρά συνέβη κατά τή
μαύρη περίοδο τῆς Γερμανικῆς Κατοχῆς, ὅταν
κινδύνευσε ἡ πόλη ἀπό καταστροφή διὰ πυρός
καί σιδήρου καί οἱ κάτοικοί της ἀπό ἐκτέλεση.

Ἦταν Ἰούλιος τοῦ 1944. Μετά ἀπό πέντε
χρόνια Παγκοσμίου πολέμου ἦταν ἐμφανής ἡ
κάμψη τῆς πολεμικῆς μηχανῆς τοῦ σιδερόφρακτου
Ἰξονα. Οἱ ἀντιστασιακές ομάδες στήν κατεχόμενη
πατρίδα μας δημιουργοῦσαν πολλά προβλήματα
στούς κατακτητές μέ ἐπιθέσεις καί δολιοφθορές.
Ἡ ἀπάντηση τῶν δυνάμεων Κατοχῆς ἦταν
ἀμείλικτη: Φοβερά ἀντίποινα στούς ἀμάχους.
Πόλεις ὁλόκληρες ἀφανίστηκαν, ὅπως τά
Καλάβρυτα καί τό Δίστομο. Χιλιάδες ἄνθρωποι
ἐκτελέστηκαν.

Μία ἐπίθεση τῶν ἀνταρτῶν σέ Γερμανική
ἐφοδιοπομπή πού μετέβαινε στά Φιλιατρά, μέ
πολλά θύματα ἀπό πλευρᾶς Γερμανῶν, εἶχε

σαν ἀποτέλεσμα νά ξεσπάσει ἡ θηριωδία τους πάνω στους κατοίκους τῆς πόλεως. Ἡ ἐντολή τοῦ Γερμανοῦ Διοικητοῦ τῆς Τριπόλεως πρὸς τὸν ἐπικεφαλῆς τῆς Γερμανικῆς φρουρᾶς τῶν Φιλιατρῶν ἀξιωματικό Κοντάου ἦταν σαφής: Νά συλλάβει καί νά ἐκτελέσει 50 Ἑλληνες γιὰ κάθε Γερμανό σκοτωμένο καί νά κάψει τὰ Φιλιατρά.

Φόβος καί τρόμος, ἀγωνία καί ἀπόγνωση σάν μαῦρο σύννεφο κάλυψε τὴν πόλη τῶν Φιλιατρῶν. Κλεισμένοι οἱ κάτοικοι στὰ σπίτια τους μέ διαταγή τοῦ Κοντάου περίμεναν τὴ φρικτὴ ὥρα πού θα ἄρχιζαν οἱ συλλήψεις καί οἱ ἐκτελέσεις.

Τὰ ὁδυνηρὰ νέα ἔφθασαν καί στὴν Τρίπολη, ὅπου ὑπηρετοῦσε ὡς Ἱεροκήρυκας, ἓνας πολὺ σεβαστός καὶ καταξιωμένος κληρικός φιλιατρινῆς καταγωγῆς, ὁ Ἀρχιμανδρίτης π. Θεόδωρος Κωτσάκης. Μαζί μέ τὸν ἐπίσης φιλιατρινό Ἀνδρέα Μιχαλόπουλο, ἀνώτερο δικαστικό ὑπάλληλο, ἐπιχείρησαν νά παρουσιασθοῦν στὸν Γερμανό Στρατηγό, γιὰ νά τὸν ἱκετεύσουν νά ἀποτρέψει τὴ σφαγή. Δεν μπόρεσαν κἄν νά πλησιάσουν. Φωνές, βρισιές καί ἀναστάτωση ἀκούγονταν ἀπὸ τὸ γραφεῖο τοῦ Στρατηγοῦ.

Δέν χωροῦσε πιά καμιά ἀνθρώπινη ἐνέργεια. Ἡ μόνη ἐλπίδα ἦταν ἡ βοήθεια τοῦ Θεοῦ μέ τίς πρεσβεῖες τοῦ προστάτη καί πολιούχου Ἀγίου

Χαραλάμπους, εκείνου πού πάντα ἔσωζε τήν πόλη στίς δύσκολες περιστάσεις. «Προσευχή ἦν ἐκτενής γινομένη πρός τόν Θεόν» (Πράξ. 12, 5). Κανείς Φιλιατρινός δέν κοιμήθηκε ἐκείνη τή φοβερή νύκτα οὔτε στά Φιλιατρά οὔτε στήν Τρίπολη.

Και ὁ στοργικός Ἅγιος δέν παρέβλεψε τήν ἀγωνία καί τόν πόνο τῶν παιδιῶν του. Ἐπενέβη θαυματουργικά καί ἔσωσε τήν πόλη.

Παρουσιάστηκε στόν ὕπνο τοῦ Γερμανοῦ Διοικητοῦ ὡς σεπτός γέροντας, ἱεροπρεπής καί μεγαλοπρεπής, μέ λευκή μακριά γενειάδα. Τοῦ εἶπε μέ ὕφος ἱλαρό:

— Ἄκουσε παιδί μου, τήν ἐντολή πού ἔλαβες νά μὴν τήν ἐκτελέσεις. Τήν πόλη αὐτή τήν προστατεύω ἐγώ.

Ὁ Κοντάου ξύπνησε θορυβημένος. Καθισύχασε τόν ἑαυτό του πῶς ἦταν ὄνειρο καί προσπάθησε νά ξανακοιμηθεῖ. Σέ λίγο ὅμως πάλι παρουσιάζεται στόν ὕπνο του ὁ Ἅγιος καί τοῦ λέει:

— Αὐτό πού σοῦ εἶπα νά κάνεις. Νά μὴν ἐκτελέσεις τή διαταγή. Ἐγώ θά φροντίσω νά μὴν τιμωρηθεῖς. Καί θά φυλάγω καί σένα καί τούς στρατιῶτες σου, ὥστε νά γυρίσετε ἀσφαλεῖς στήν πατρίδα σας.

Εὔπνησε τρομαγμένος ὁ Γερμανός. Ἀνακάθισε

στό κρεββάτι του καί προσπάθησε νά βάλει σέ τάξη τίς σκέψεις του. Ἀπό τή μιά ἡ εἰκόνα τοῦ γέροντα πού ἔμοιαζε μέ Ἅγιο τῆς Ὁρθοδοξίας. Κι ἀκόμη οἱ ἐφιαλτικές εἰκόνες τῶν σκοτωμένων ἀνθρώπων, τῆς καμένης πόλης, τῶν ὀδυρωμένων γυναικῶν, τοῦ πόνου καί τοῦ θρήνου, τοῦ θανάτου καί τῆς καταστροφῆς. Κι ἀπό τήν ἄλλη τό καθῆκον του. Ἦταν στρατιώτης ἐκπαιδευμένος μέ τό πνεῦμα τῆς ναζιστικῆς ἰδεολογίας, μέ τό ὄραμα τοῦ πανίσχυρου καί ἀμείλικτου Ράιχ. Ἀπειθαρχίες στίς διαταγές δέν χωροῦσαν οὔτε συγχωροῦνταν. Βασανίστηκε ἀρκετή ὥρα καί τελικά μονολόγησε:

— Εἶπα θά κάψω τὴν πόλη καί θά τὴν κάψω!

Ἐκλείσε πάλι τὰ μάτια του. Προσπάθησε νά κοιμηθεῖ. Ξανά ὅμως ὁ σεβάσμιος Γέροντας ἐμφανίζεται. Αὐτὴ τὴ φορά αὐστηρὸς καί ἀπειλητικὸς, τοῦ λέει δυνατὰ καί ἐπιτακτικά:

— Πρόσεξε! Ἡ πόλη δέν θά καεῖ καί οἱ κάτοικοι δέν θά ἐκτελεσθοῦν! Εἶναι ἀθῶοι. Τό ἀκοῦς;

Τινάχθηκε πάνω ταραγμένος. Ἦταν φανερό: Κάποιος Ἅγιος προστάτευε τὴν πόλη καί προσπαθοῦσε νά σταματήσει τό ἀποτρόπαιο ἔγκλημά τους. Μέ τρεμάμενα χέρια σήκωσε τό τηλέφωνο καί κάλεσε τό Στρατηγεῖο στὴν Τρίπολη.

Μέ διστακτική φωνή ανέφερε στὸν Διοικητὴ τῆς Πελοποννήσου γιὰ τὴν ἐφιαλτικὴ νύκτα ποὺ πέρασε καὶ τὴν περίεργη ἐπέμβαση τοῦ Ἁγίου.

Περίμενε νὰ ἀκούσει φωνές, ἐπιτιμῆσεις καὶ αὐστηρές διαταγές ἀπὸ μέρους τοῦ ἀνωτέρου του. Ὅμως ἄκουσε μέ κατάπληξη ὅτι καὶ ὁ Στρατηγὸς εἶχε δεῖ κατὰ παρόμοιο τρόπο τὸν Ἅγιο, ποὺ ζήτησε κι ἀπ' αὐτόν τὴ ματαίωση τῶν φονικῶν τους σχεδίων.

Τελικὰ ἀποφάσισαν νὰ συμμορφωθοῦν μέ τὴν ἀπαίτηση τοῦ Ἁγίου. Ἀναίρεσε ὁ Στρατηγὸς τὴ διαταγὴ του καὶ ὁ Κοντάου σταμάτησε κάθε ἐνέργεια κατὰ τῶν Φιλιατρῶν.

Ὅταν ξημέρωσε κυκλοφόρησε ἀστραπιαῖα ἡ εἶδηση τῆς σωτηρίας τῆς πόλεως. Ὁ τρόμος μεταστράφηκε σέ χαρά, ὁ θρῆνος σέ ἀλαλαγμό. Ἀγκάλιαζε ὁ ἕνας τὸν ἄλλο καὶ μέ ενθουσιασμό ξεχύθηκαν στοὺς δρόμους καὶ τὴν πλατεία.

Σέ λίγο μιά ομάδα ἀπὸ Γερμανοὺς στρατιῶτες συνοδευόμενι ἀπὸ δύο ἱερεῖς καὶ τὸν Γερμανομαθὴ Γυμνασιάρχην Θεόδωρο Μαυροειδῆ διέσχισε τὴν πόλιν. Ἐπισκέφθηκαν μέ τὴ σειρά τοὺς Ἐνοριακοὺς Ναοὺς τῶν Φιλιατρῶν, τὸν Ἅγιο Ἰωάννη, τὸν Ἅγιο Ἀθανάσιο, τὸν Ἅγιο Νικόλαο καὶ κατέληξαν στὴν Ἐκκλησίαν τῆς Παναγίας τῆς Γουβιώτισσας.

Ὁ Κοντάου ἀναζητοῦσε νά ἀναγνώρισει τόν Ἅγιο, πού τοῦ φανερώθηκε στόν ὕπνο του. Ὅταν μπῆκε στό Ναό τῆς Παναγίας καί ἀντίκρουσε τό προσκυνητάρι τοῦ Ἁγίου Χαλαάμπους συγκλονίστηκε ὁλόκληρος. Χαιρέτησε στρατιωτικά τόν Ἅγιο καί στάθηκε «προσοχή» κτυπώντας μέ δύναμη τό πόδι του στό δάπεδο. Τόση δύναμη ἔβαλε, πού ἡ μπότα του ράγισε τό πλακάκι καί ἄφησε σημάδι στό πάτωμα. Σκέπασε μέ συντριβή τό πρόσωπό του καί ψιθύρισε λόγια προσευχῆς στή γλώσσα του.

Ὅταν μαθεύτηκε στήν πόλη ὅτι ἡ σωτηρία της ὀφείλεται στό θαῦμα τοῦ Ἁγίου, ἔσπευσαν ὅλοι νά προσκυνήσουν τόν μεγάλο προστάτη τους καί νά ψάλουν εὐχαριστήρια Δοξολογία. Καθιερώθηκε δέ ὡς τοπική ἑορτή ἡ ἐπέτειος τῆς θαυμαστῆς διασώσεως τῆς πόλεως, ἡ ὁποία ἐπιτελεῖται κάθε χρόνο στίς 19 Ἰουλίου. Τά τελευταῖα χρόνια καθιερώθηκε νά γίνεται Ἱερά Ἀγρυπνία, εἰς ἀνάμνησιν τῆς νυκτερινῆς ἐπισκέψεως τοῦ Ἁγίου καί εἰς ἔκφρασιν εὐχαριστίας καί εὐγνωμοσύνης.

© Ἑκδοτική παραγωγή

σαῖτς

Τηλ. 210-34.76.090

